

den bevægelige Løns Princip, som Kommissionen har beskæftiget sig med, men det er ikke ret meget, der er blevet tilbage af selve Principet i det Dyrtidstillægsforslag, der her foreligger. Det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen) udtalte i Gaar, da han talte om Lønningernes Rigelighed, en Formodning om, at man muligvis maatte gaa til en Forhøjelse paa visse Omraader, og han henviste i denne Del af sin Tale til, at for Dyrtidstillæggets Vedkommende maatte der i hvert Fald ske nogen Forhøjelse, da han fandt, at den Grænse, der var sat her i Forslaget, er sat for lavt. Jeg er tilbøjelig til at give det ærede Medlem fra Nykøbing F. Ret i hans Betragtning paa dette Punkt. Hvis Prisniveauet skulde synke ned til det Prisniveau, vi havde i 1916; saa vil Dyrtidstillæget ophøre at virke, med andre Ord, saa vil Dyrtidstillæget falde bort, og Tjenestemændene vil fremtidig ikke kunne nyde godt af det. Men hvis der kommer en yderligere Prisstigning, vil Tjenestemændene ikke kunne opnaa noget højere Dyrtidstillæg end 702 Kr. for gifte Tjenestemænds Vedkommende og 468 for de ugiftes Vedkommende. Saaledes som alle Forhold ligger for Tiden, er der vel ikke mange, der tror, at der i en nær Fremtid eller blot i de nærmeste to Aar skulde ske en saadan Nedgang i Prisniveauet, at Dyrtidstillæget skulde falde bort, end ikke, at det vil kunne forringes. Jeg tror, at de fleste endda vil antage, at Opgangen med Hensyn til Priserne paa Livsfornødenheder vil fortsættes, og at man følgerig let vil naa denne Grænse, saaledes at Dyrtidstillæget ikke slaar til. Saa er der ganske vist sagt: Ja, hvis det skulde ske, maa Lovgivningsmagten selvfølgelig tage under Overvejelse, hvorvidt der bør gives nye Dyrtidstillæg. Men det, der var Meningen med det foreliggende Lønningsforslag, var jo dog dette, at vi skulde naa til, at Rigsdagen, naar det er gennemført, ikke skulde behøve at beskæftige sig paa ny saa hyppigt med Tjenestemandsforholdene og Tjenestemændenes Lønninger, som det hidtil er sket, men at disse Forhold skulde være regulerede igennem dette Forslag. Men hvis Dyrtidstillæggets Grænse er sat for lavt, saa er der al Udsigt til, at vi inden lang Tid igen maa beskæftige os med Forslag om en Forhøjelse af Dyrtidstillægene. Derfor tror jeg, at vi af rent praktiske Grunde bør tage den Tanke op, som det ærede Medlem fra Nykøbing F. fremdrog, at sætte Grænsen for Dyrtidstillæget noget højere op, og jeg vil straks for mit Vedkommende sige, at jeg vil yde min beredvillige Støtte til, at noget saadant kan ske.

Jeg vil derefter gerne sige nogle Ord om selve Klassificeringen i det foreliggende Forslag. Det er ikke, fordi jeg ønsker at komme nærmere ind paa selve Spørgsmaalet om, hvorvidt Stillingernes Klassificering i al Almindelighed er foretaget paa rette Maade. Jeg tror, at blandt Tjenestemændene selv er der adskillige, der vil have noget at klage over i Henseende til Klassificeringen. Jeg skal her kun nævne, at jeg selv finder, at der virkelig er visse Stillinger, som ikke er klassificerede, som de ogsaa efter min Opfattelse burde være. Dette gælder først og fremmest visse Stillinger, der indehaves af Tjenestemænd med videnskabelig Uddannelse. Jeg synes, at nogle af disse Stillingers Indehavere har god Grund til at sige, at de er ikke blevet placeret saaledes, som de maaske havde Ret til at vente. Jeg har heller ikke været enig med et Flertal i Kommissionen, der har foreslaaet at dele Kontorchefsstillingerne i to Klasser. Det forekommer mig, at der ikke foreligger nogen rimelig Begrundelse for, at man skulde gaa til en saadan Deling af Kontorchefsstillingerne i to Klasser.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse udtale min Forbavselse over en Udtalelse af den højtærede Finansminister, som han fremsatte ved Lovforslagets Forelæggelse, en Udtalelse angaaende visse Stillinger i vort højeste Undervisningsvæsen, der indehaves af Tjenestemænd, som den højtærede Finansminister benævnedes, „de Aandens Lys“. Den højtærede Finansminister udtalte — jeg vil gerne have Lov til at citere nogle Ord af Fortrykket til Rigsdagstidenden —, da han omtalte disse Stillinger: Der siges, at f. Eks. en Universitetsprofessor ikke tjener mere end en Mand, der bringer Svinekroppe ind i en Flæskehal, eller en Fyrbøder eller en Havnearbejder, hvem der nu nævnes, og det er denne Sammenstilling, der synes saa irriterende.“ Og saa fortsætter den højtærede Finansminister senere hen: „Men hvad Lighed er der nu mellem de Aandens Lys, der er Universitetsprofessorer, og en Fyrbøder eller en anden lignende Arbejder? Professoren er maaske næsten helt og holdent uddannet til sit Arbejde paa Statens Bekostning, og det Arbejde, han udfører, yder ham Tilfredsstillelse baade for Tanke og Sind, for hans Forfængelighed eller Ærgerrighed; det bringer ham maaske som et Springbræt frem til en langt større Indtægt end den, selve Lønnen udgør, og skaber ham desuden social Stilling og maaske endog social Indflydelse. Men Fyrbøderen eller en anden lignende Arbejder, hvorledes er hans Ar-